

อาเลซซานโดร

ไม่มีใครเคยตบตาปณิธิได้แบบเนียนขนาดนี้ ไม่มีใครเคยหลอกใช้เธอ เป็นเครื่องมือได้อย่างง่ายดาย และไม่เคยมีใครทำให้เธอรู้สึกสนใจได้มากเท่ากับ ที่เขาทำ

ทั้งๆ ที่เขาเพิ่งคุยกับเธอแค่สองครั้งเท่านั้น แบบไม่เห็นหน้าด้วยซ้ำ!
...อาเลซซานโดร

เมื่อสัปดาห์ก่อน ปณิธิยังอยู่ในช่วงเวลาของความซุกซนวุ่นวาย และเป็น ความวุ่นวายอย่างหนักสมเป็นเทอมสุดท้ายของชีวิตการเรียน

อาจเป็นเรื่องธรรมดา สำหรับใครก็ตามที่กำลังทำโปรเจกต์สุดท้ายเพื่อ จบการศึกษา แต่ปณิธิคิดว่าสิ่งที่เธอกำลังประสบน่าจะเรียกว่าหนักหนากว่า ธรรมดาได้ เพราะโปรเจกต์สุดท้ายครั้งนี้ เป็น 'สุดท้าย' ครั้งที่สามของเธอแล้ว

เธอพลาดมาสองเทอม และสองเทอมคือหนึ่งปี ซึ่งเป็นปีแห่งความทรมาน ช่วงเวลาที่ผ่าน ผ่านไปอย่างเชื่องช้าเนิ่นนาน เหมือนฤดูหนาวยาวนานบนยอดเขา แอลป์ที่ปกคลุมด้วยหิมะ และทุกครั้งที่สายลมเย็นเยือกพัดผ่านผิวทะเลสาบ ซูริคมาปะทะ ปณิธิจะรู้สึกเหมือนถูกตอกย้ำด้วยคำว่า ไม่ผ่าน...ไม่ผ่าน...ซ้ำแล้ว ซ้ำเล่าจนหนาวเหน็บ

นอกจากความหนาว ความเหงาก็พัดมาพร้อมกัน เมื่อเพื่อนร่วมชั้นที่เรียนด้วยกันมาต่างจบการศึกษาไปก่อน ชีวิตในมหาวิทยาลัยไม่แสนสุขสำราญเหมือนอย่างเคย ชีวิตการเรียนไม่เหลือความสนุกสนานเพลิดเพลินอีกต่อไป

ไม่ต้องให้พี่ชายของเธอคอยเคี่ยวเข็ญเหมือนเช่นทุกที่ ปณิครู้ตัวดีแล้วว่าเธอมาอยู่ที่นั่นนานเกินไป เธออยากกลับเมืองไทยเต็มที่ เธอจึงตั้งใจอย่างเต็มที่เพื่อจะให้โปรเจกต์สุดท้ายครั้งนี้เป็นครั้งสุดท้ายจริงๆ

จะว่าไปการได้รับคำตัดสินว่าไม่ผ่านเกณฑ์ถึงสองครั้งสำหรับ แผนธุรกิจ ซึ่งเป็นโปรเจกต์ของวิชาบังคับที่นักศึกษาทุกคนในภาควิชาเดียวกับเธอต้องทำเพื่อจบการศึกษาเป็นเรื่องเหนือความคาดคิด เพราะแม้ปณิครจะไม่ใช่คนที่มึนผลการเรียนดีเลิศมาแต่ไหน เธอก็ไม่คิดว่าตัวเองจะไม่ได้เรื่องขนาดนั้น

ก็ใครๆ มักพูด...ปณิครเป็นนักจัดการ ปณิครเป็นจอมวางแผน และเพื่อนๆ ก็ต่างรู้กันดีว่าแผนของเธอมักเป็นอะไรที่ใช้การได้ พี่ชายของเธอยังบอก... ทุกครั้งที่มีโจทย์ต้องแก้ เธอเพียงแค่อุ่นใจต่าง ๆ ลงในหัว เดี่ยวเดียว เธอก็สามารถคิดแผนการซับซ้อนออกมาได้

แต่แผนธุรกิจของเธอกลับเป็นอะไรที่ใช้การไม่ได้ในสายตาอาจารย์ที่ปรึกษา เธอนึกไม่ออกจริงๆ ว่าทำไม...

"ผมว่าคุณรู้ตัวนะว่าทำไม" อาเลซซานโดรพูดแบบนี้ทั้งๆ ที่เธอไม่เคยเล่าเรื่องการเรียนของเธอให้เขาฟังเลยสักครั้ง ก็เธอเพิ่งคุยกับเขาทางโทรศัพท์เป็นครั้งที่สอง ไม่เคยเจอตัว และยังไม่รู้จักเขาดี แต่เขากลับพูดเหมือนจะรู้จักเธอดี...และเหมือนจะรู้จักจริงเสียด้วย

"รู้ตัวว่าไง"

"จะให้ผมพูดเธอ"

ปณิครีบชิงตอบก่อนที่เขาจะพูดอะไรออกมา "ที่ครั้งแรกไม่ผ่านคงเพราะประมาท" เธอปลอบใจตัวเองแบบนี้ตลอดมา "ส่วนครั้งที่สองไม่ผ่าน น่าจะเพราะกดดันเกินไป" เธอต้องพยายามพูดเข้าข้างตัวเองไว้

"เพราะเห็นแก่เรื่องสนุก หรือไม่ก็เพราะเห็นแก่เพื่อนมากกว่าละมั้ง คุณ

หันเหความสนใจของตัวเองไปสู่เรื่องอื่นๆ แทนเรื่องเรียนได้เสมอสินะ"
ปณิตนึกในใจว่า...ก็จริง แต่เขามารู้เรื่องเธอดีขนาดนี้ได้ไง!

ไม่อยากรยอมรับ แต่ปณิตก็ต้องยอมรับ เธอมีนิสัยเห็นแก่เพื่อน และมักเห็นแก่เรื่องสนุกมากกว่าการเรียน เธอมีเวลาไปพัวพันกับเรื่องราวต่างๆ ของเพื่อนคนหนึ่ง ในเทอมแรก แล้วเธอก็เข้าไปข้องเกี่ยวกับเรื่องอื่นๆ ของเพื่อนอีกคนในเทอมถัดมา เรื่องวุ่นวายของเธอมิใช่แต่เรื่องเพื่อนทั้งนั้น

ไม่ต้องสงสัยเลย ปณิตเป็นที่รักของเพื่อนๆ ทั้งหลาย อาจเพราะว่าเธอวางตัวเหมือนพร้อมที่จะช่วยเหลือเพื่อนเสมอไม่ว่าเรื่องอะไร และเธอก็ไม่เคยวางเฉยเลยสักครั้ง...กับเรื่องที่คุณคิดว่าน่าสนุก

"ผมคิดว่าเรื่องพวกนั้นคงจะไม่สนุกเท่าไรในตอนท้าย โดยเฉพาะตอนที่คุณได้รับผลประเมินจากอาจารย์ ใช่ไหมครับ"

"อย่าทำเป็นรู้เรื่องฉันดีนักเลยนะ" ปณิตปรามด้วยเสียงหวานใส เธอมีรอยยิ้มละไมบนริมฝีปากขณะที่ฟันกำลังขบเขี้ยว

อาเลซซานโดรไม่หยุดตามที่เธอปรามง่ายๆ "คราวนี้ คุณคงต้องตัดสินใจแล้วว่าความประมาทสองเทอมซ้อนเป็นวิชาที่คุณต้องลงเรียนซ้ำอีกเทอมหรือเปล่านะครับ"

"ไม่หรอกนะ" ปณิตตอบกลับหัวเราะ เสียงที่ผ่านสายโทรศัพท์ที่ไปคือเสียงหัวเราะรื่นเริงเหมือนกำลังร่าเริง แต่ในใจ...ปณิตกำลังกัดทั้งคนที่อยู่ปลายสายด้วยจินตนาการ

"คุณคิดว่าเทอมนี้โปรเจกต์ของคุณจะผ่านแน่"

"แน่สิ" ปณิตทำเป็นตอบดีสู้เสือ

"ทั้งๆ ที่คุณเอาเวลาที่เหลืออยู่น้อยมากคอยรับโทรศัพท์ที่ใครๆ ทั่ววันแบบนี้หรือครับ สาวน้อย"

ความรู้สึกหนึ่งเกิดขึ้นในใจปณิต เป็นความรู้สึกที่ขัดแย้งความรู้สึกอื่นทั้งหมด เมื่อเขาเรียกเธอว่า 'สาวน้อย'

แต่เพราะเสียงหัวเราะ 'หึๆ' ในคอต่อท้ายนั้นล่ะ ที่ทำให้อารมณ์แบบนี้

หายวับไป ปณิศเชื่อว่ามီးอารมณ์เยาะเย้ยในเสียงหัวเราะของเขา รับประกันได้!

ใช้สิ...เธอคอยรับโทรศัพท์ที่ใครๆ ทั้งวัน ทั้งเพื่อน ทั้งแม่ กับว่าที่เจ้าบ่าวของเพื่อน รวมทั้งเขาด้วย...แล้วไงล่ะ

"ต่อให้ฉันต้องเตรียมงานแต่งงานของเพื่อนไปด้วย ทำโปรเจกต์ไปด้วย โปรเจกต์ของฉันก็ต้องผ่านแน่" เธอเซิดหน้าตบออย่างทำทนาย แม่คู่สมหมาไม่มีโอกาสเห็น

เสียงอาเลซซานโตรหัวเราะอีกครั้งอย่างไม่ปิดบัง "เอาเวลาไปทำโปรเจกต์ของคุณให้เต็มที่เถิดครับ เพราะงานแต่งงานของเพื่อนคุณ ผมเตรียมการไว้เรียบร้อยแล้ว"

เท่าที่รู้จากคำบอกเล่าที่ขาดตอนไปบ้างของวินัส...เพื่อนของเธอ อาเลซซานโตรเป็นคนรับใช้เก่าแก่ในตระกูลของว่าที่เจ้าบ่าวที่เพื่อนเธอกำลังจะเข้าพิธีวิวาห์ด้วย และเท่าที่วินัสเล่ามา...อาเลซซานโตรเป็นชายวัยชราที่ไม่น่าไว้วางใจเท่าใดนัก

ชายชราขี้หรือ...ไม่จริงเลย!

ปณิศได้คุยกับเขาทางโทรศัพท์แค่สองครั้ง ใช้ ครั้งแรก...เขาปลอมเสียงเป็นชายชราอย่างที่ว่านั่นสุดมาจริงๆ นั่นแหละ และครั้งนั้นเขาก็สามารถตบตาเธอได้อย่างแนบเนียน หลอกใช้เธอเป็นเครื่องมืออย่างง่ายดาย

นับเป็นเหตุสุดวิสัยที่ปณิศตกหลุมพรางของเขา เพราะเวลาที่เขาโทรมาไม่ว่าเขาบอกว่าเขาคือใคร เธอก็จำต้องเชื่อ ก็ในตอนนั้นเธอไม่มีเหตุควรระวังว่าเขาจะไม่ใช้คนที่เขาบอกว่าใช่เลยนี่นา

เมื่อโทรมาครั้งที่สอง...เขาไม่ได้ทำเสียงแก่แต่อย่างคราวแรกที่คุยกันอีกแล้ว และเสียงนั้นก็น่าจะเป็นเสียงจริงๆ ของเขาเอง เสียงของชายหนุ่ม เป็นเสียงทุ้ม ทุ้มนวล และหล่อเหลา

แน่นอนว่าเสียงสามารถสร้างจินตนาการแก่ผู้ฟังได้ และเสียงของอาเลซซานโตรก็ชวนให้จินตนาการว่าเขาเป็นหนุ่มอิตาเลียนหน้าตาดี ภาษาไทยที่เคยใช้อย่างกระต่อนกระแท่นเมื่อคราวแรกที่คุยกัน ในครั้งหลังนั้น...เขาพูด

ได้ชัดราวเป็นเจ้าของภาษา

จากน้ำเสียงเยือกเย็น อายุของเขาน่าจะเกินสามสิบไปไม่มาก จากเสียงหัวเราะ เธอสามารถจินตนาการต่อไปได้ถึงประกายวิบวิบในดวงตา กับร่องรอยของยิ้มที่ปลายหางตาแบบชายหนุ่มที่เป็นหนุ่มใหญ่เต็มตัว

เขาน่าจะเป็นคนยิ้มง่าย อารมณ์ดี และจะดีเป็นพิเศษตอนพูดจากวนโมโหเธอนี้แหละ!

"คุณนะเธอ ที่เตรียมงานแต่งงานให้เพื่อนฉัน"

"ให้เจ้าบ่าวของเพื่อนคุณด้วยครับ"

"ถ้าไม่บอก ฉันคงนึกว่าคุณพยายามทุกทางที่จะขัดขวางพวกเขามากกว่า" ปณิศพูดออกไปไม่ตรงกับความคิดตัวเอง เพราะเธอเชื่ออยู่เสมอๆ มานานแล้วว่า อาเลซซานโดรกำลังเตรียมการแต่งงานให้เพื่อนเธออย่างที่พูดจริงๆ

"นี่ผมอุตส่าห์โทรมาเพื่อเชิญคุณไปร่วมงานแต่งงานของเพื่อนคุณนะครับ"

"ลำบากคุณเปล่าๆ ค่ะ ฉันได้รับบัตรเชิญแล้ว จากมือเวลาที่เจ้าสาวเองด้วย"

"คุณจะไปได้แน่หรือ"

"ฉันไปได้แน่"

"แปลว่าคุณคิดว่าตัวเองจะทำโปรเจกต์เสร็จทันสินะครับ ไม่งั้นคุณก็ต้องทิ้งงานไป และคงได้ทำโปรเจกต์สุดท้ายต่ออีกเทอมแน่ๆ"

ฟังแล้วอยากเขวี้ยงหูโทรศัพท์ข้ามทะเลไปเดี๋ยวนี้!

"ฉันทำงานเสร็จแล้ว และส่งไปแล้วด้วย ตอนนี่ก็แครอฟังผล แต่คุณอย่ามาทำเป็นห่วงเป็นใยฉันหนักได้ไหม ฉันรู้สึกซาบซึ้งใจแล้วค่ะ"

เสียงหัวเราะเบาๆ บ่งบอกความหมายบางอย่างมากกว่าจะเป็นแค่เสียงหัวเราะธรรมดา "ผมห่วงคุณจริงๆ นะ แต่ก็ได้...ผมจะไม่ห่วงคุณเรื่องนี้อีกทีแล้วกัน"

"คุณรู้เรื่องของฉันตั้งเยอะแยะ คุณไม่รู้หรือคะว่าโปรเจกต์ของฉันจะผ่านหรือไม่ผ่าน" เธอหยิ่งเชิง

"ผมไม่ใช่นักสืบนี่ครับ"

"แล้วเป็นอะไรล่ะ สายลับหรือไง คราวที่แล้วถึงได้ปลอมตัวเป็นคนอื่น"

โทรมา"

"ไม่เชิงปลอมตัวนะครับ แค้โทรมาในนามของคนที่คุณอนุญาตให้ใช้นามเขาเท่านั้น"

ว่ากันตามตรง ปณิศไม่ได้เข้าใจในสิ่งที่เขาพูดทั้งหมดหรอก แต่เธอสามารถวิเคราะห์จากถ้อยคำของเขาได้...เขาเป็นคนฉลาด พูดจาคมคาย คำพูดของเขาแม้ไม่สะท้อนความรู้สึกนึกคิดที่แท้จริงออกมาชัดเจน แต่ก็มีความรู้สึกในทางบวกแฝงอยู่เป็นอันมาก

"ถ้าให้ผมทำนาย ผมทายว่างานนี้คุณต้องได้ 'ผ่าน' ครับ"

"แค่ทำนายเล่นๆ ไม่มีข้อมูลจริงรองรับใช่ไหม"

"คุณรู้ตัวเองดีว่าครั้งนี้คุณทำได้ดีกว่าที่ผ่านมาแค่ไหน"

ไม่ว่าเขาจะตั้งใจหรือไม่ก็ตาม...คำพูดของเขาช่วยคลายความวิตกกังวลให้เธอได้มากที่สุด

"ทำไมคุณพูดไทยชัดจัง คุณเป็นคนชาติอะไรกันแน่"

"ผมมีเลือดจีนครึ่งหนึ่ง อีกครึ่งหนึ่งอาจจะเป็นอิตาเลียนก็ได้" เขาตอบแปลกๆ...ปณิศนึกภาพตอนที่เขาตอบคำถามนี้...เขาน่าจะยกไหล่ทีหนึ่ง

"แปลว่าคุณพูดจีนได้ด้วยเหรอ"

"ได้นิดหน่อยครับ"

"เป็นลูกครึ่งจีน ทำไมพูดจีนได้แค่นิดหน่อยล่ะ"

"เพราะช่วงชีวิตที่ผมมีแม่ เป็นช่วงเวลาที่สั้นมากๆ นะครับ"

บทจะพูดเรื่องเศร้า เขาก็เล่าเรื่องโดยไม่มีการเตือนก่อน ปณิศไม่กล้าถามเรื่องเกี่ยวกับแม่ที่เขาพูดค้างไว้ เธอไม่ชอบแสดงความเสียใจกับใคร และเดาเองได้ว่าแม่ของเธอเป็นชาวจีน เธอเสียชีวิตไปตั้งแต่เขายังเล็ก

"แล้วทำไมพูดไทยชัดจัง ยังไม่ได้ตอบคำถามนี้เลย"

"ทำไมคุณถึงช่างซักนักล่ะครับ"

"คุณโทรมาให้ฉันซักทำไมล่ะ ไม่อยากตอบก็วางหูได้นี่"

"ผมไม่ได้โทรมาให้คุณซักสักหน่อย"

"อ้อ...ใช้สิ คุณโทรมาเพื่อจะป้อนข้อมูลผิดๆ โทรมาเพื่อหลอกลวง แล้วใช้ฉันเป็นเครื่องมือไปหลอกเพื่อนฉันอีกที"

เสียงหัวเราะของเขา...ฟังดูจะว่าขบขันก็คงไม่ใช่ "คุณคงอยากแก้แค้นผม
มาก"

"ไม่เลย"

"ผมไม่เชื่อแฮะ" น้ำเสียงอาเลซซานโตรีเจอรอยยิ้ม เป็นรอยยิ้มเย้ยที่คิด
เป็นภาพแล้วนำโมโหซะมัด! คงนึกล่ะสิว่าเธอไม่มีวันทำอย่างที่คิดได้

ปณิศอดใจไว้แล้วตอบกลับไปอย่างสงบเยือกเย็น "ดีแล้วล่ะ อย่าเชื่อฉัน
ง่ายนัก เพราะคุณยังไม่รู้จักฉันดีพอ"

"เท่าที่คุยกันมา คุณก็รู้ว่าผมรู้จักคุณดีแค่ไหน"

"นั่นสิ ทำไมคุณถึงรู้เรื่องฉันดีนักล่ะ"

"เพราะคุณน่าสนใจไงครับ คุณเป็นสาวเจ้าเสน่ห์ ตลอดเวลาที่ผ่านมาก็
มีหนุ่มๆ สนใจคุณเยอะไป"

"อย่ามาแก่งแย่งทำเป็นชมเลยนะ"

"ผมไม่ได้ชม แค่บอกเหตุผล"

"จะบอกว่าชอบฉัน เลยตามสืบเรื่องของฉันเหรอ"

"ไม่ต้องตกใจ ผมไม่ทำอะไรไร้สติแบบนั้นหรอกนะครับ"

"ฉันจะเก็บความตกใจไว้ใช้ตอนเจอตัวคุณจริงๆ ก็แล้วกัน"

"คุณอยากเจอผมล่ะสิ"

"ไม่สักหน่อย"

"คุณอดใจไม่ไหวหรอกผมรู้"

"เพื่อความเสมอภาคนะ ให้ฉันได้รู้อะไรบ้างได้ไหม"

"อะไรล่ะครับ"

"ทำไมคุณพูดไทยเก่งนัก" ปณิศทวนคำถามเดิม

คราวนี้เขาอมตอบอย่างง่าย ๆ "ผมมีนายสองคน คนหนึ่งเป็นลูกอิตาเลียน
คนหนึ่งเป็นลูกไทย"

"บ่าวสองนาย" ปณิศเปรย แต่เปรยออกไปแล้วก็อยากตีปากตัวเองเจ็บๆ
และเมื่อปลายสายหนึ่งไปลักพัก ปณิศก็นึกสงสัย... "เมื่อกี้ฉันพูดสำนวนไทย คุณ
เข้าใจหรือเปล่า"

"แปลสิครับ"

"ไม่เข้าใจก็ดีแล้วละ เล่าเรื่องคุณต่อเถอะ"

"นายคนไทยสอนผมพูด แล้วผมก็มีเพื่อนสนิทสองคน คนหนึ่งเป็นไทย
เชื้อสายอิตาเลียน อีกคนเป็นไทยเชื้อสายจีน"

"ดีนะ สองคนนั้นเลยมีคุณคนกลาง เป็นลูกครึ่งอิตาเลียนจีนที่พูดไทยได้"

"คงอย่างนั้นมั้งครับ"

"ฉันก็มีเชื้อจีนนะ มีนิดเดียว แต่พูดจีนไม่ได้สักคำ"

"ครับ"

"รู้อยู่แล้วละสิ"

"สาวน้อย..." เสียงหัวเราะเบาๆ ตามมาอย่างเคย "คุณก็รู้อยู่แล้วว่าผมรู้"

แต่ไหนแต่ไรมาปณิตเป็นคนที่ชอบการทำความรู้จักกับใครๆ ชอบสร้าง
มิตรภาพใหม่ๆ ชอบการสนทนาและพบปะเจอะเจอกับผู้คนหลากหลาย แต่เธอ
ไม่เคยเจอใครที่เหมือนอาเลซซานโดรเลยสักคนเดียว

เขาเป็นคนที่มามีวิธีเข้ามาทำความรู้จักได้แปลกประหลาดที่สุดเท่าที่เคยเจอ
และเป็นคนที่สนทนาด้วยแล้วให้ความรู้สึกแปลกประหลาดมากกว่าใครทั้งหมด
ที่เคยรู้จักมา

หลังการสนทนาเพียงสองครั้ง ปณิตรู้ตัว...มีความรู้สึกบางอย่างเกิดขึ้น
ความรู้สึกที่ไม่ได้เกิดขึ้นในครั้งแรกที่คุยกัน เพราะครั้งนั้นเธอยังไม่รู้ว่าเป็น
ใครแน่

เขาทั้งหลอกหลวงและหลอกใช้ เป็นผู้ร้าย...แต่ในตอนท้าย เขากลับกลายเป็น
พระเอกและมีความสำคัญขึ้นมา

และโดยที่ปณิตไม่ทันรู้ตัว อยู่ดีๆ ทุกๆ คำพูดของเขาก็ดูจะแฝงไปด้วย
ความนัยซ่อนเร้น ทุกเสียงหัวเราะของเขากลายเป็นมากกว่าเสียงหัวเราะ...เธอ
คงบ้าไปแล้ว!

เป็นเพราะเขาไม่ได้โหมมาหาเธออีก ความรู้สึกที่เกิดขึ้นในใจคือความรู้สึก
ทำหายที่ฝังลึก...เธอนึกอยากพบเขาขึ้นมาจริงๆ จังๆ

ปณิตเชื่อว่าเธอจะพบเขาได้ในงานแต่งงานของวินัส แต่...ปณิตคงต้องรอให้

คำทำนายของอาเลขซานโดรเป็นจริงเสียก่อน เพราะเธอกำลังลุ้นผลของโพรเจกต์
สุดท้าย ที่ควรเป็นสุดท้ายจริงๆ ของเธออยู่

ถ้าผ่าน...เธอก็จะเก็บกระเป๋าเดินทางไปร่วมพิธีแต่งงานของวินัสที่อิตาลี
ทันที แต่ถ้าไม่...เธอคงต้องอยู่แก้งานจนกว่าจะผ่าน อยู่ที่สวีตอีกันาน...นาน
ทีเดียว

งานแต่งงาน

คำทำนายของอาเลขซานโดรเป็นจริง ผลสรุปสำหรับเธอที่สุดท้ายของปณิตคือคำว่า 'ผ่าน'

แม้จะรู้แก่ใจว่าผลงานของเธอคู่ควรกับผลที่ได้ แต่คำทำนายลวงหน้าก็ยังต้องสงสัยว่าอาจไม่ใช่แค่การทายผลล่วงหน้า ก็คนที่พูดว่าตัวเองไม่ใช่คนก็สืบทอดกลับรู้ดีไปเสียทุกเรื่องแบบอาเลขซานโดร เชื่อได้ที่ไหนกัน

อย่างไรก็ตาม...นี่คือการประกาศอิสรภาพ

ด้วยความปลอดโปร่งโล่งใจ ปณิตเตรียมตัวเดินทางไปฟลอเรนซ์อย่างมีความสุข ใช้เวลาเพียงเล็กน้อยจัดกระเป๋า เลือกใช้บริการสายการบินโลว์คอสต์แทนที่จะเดินทางด้วยรถไฟข้ามประเทศ และใช้เวลาไม่นานบนเครื่องบินขนาดเล็กที่บินไปสั้นไปเหมือนนกหวามุ่งได้

ในที่สุดปณิตก็มาถึงสนามบินนานาชาติเปเรตอลา (Peretola) ที่ตั้งห่างจากศูนย์กลางเมืองฟลอเรนซ์เพียงห้ากิโลเมตร

วันนี้เป็นวันสำคัญของเพื่อนเธอ...วันแต่งงานของวินัส

ปณิตทราบจากอาเลขซานโดรก่อนแล้วว่าจะมีที่พักในโรงแรมใกล้ปิแอซซามีเคลานเจโล เพราะงานแต่งงานจัดที่นั่น และโรงแรมนั้นก็เป็ของ